

Allah zulme kötülüğe neden izin veriyor?

www.ateistlerecevap.org/2017/08/allah-zulme-kotuluge-neden-izin-veriyor.html

ateistlerecevap

Ağustos 16, 2017

Bu yazımızda dört soruya ayrı ayrı cevap vermeye çalıştık sorularımız;
Allah zulme kötülüğe neden izin veriyor?

Allah çocukların tecavüze uğramasına neden izin veriyor?

Allah insanların açlıktan ölmesine neden izin veriyor?

Bela ve musibetlerden korunmak için ne yapabiliriz?

Yazının sonundaki videoları mutlaka ama mutlaka izleyin!

Allah zulme kötülüğe neden izin veriyor?

Değerli kardeşimiz,

Allah bir şeyi yaratırken hayırlı neticeler vermesi için yaratmaktadır. Kainattaki düzene baktığımızda hiç bir eksikliğe ve başıbozukluğa rastlanmamakta ve kainattaki düzeni gören her akıl sahibi Allah'ın büyüklüğünü tesbih etmekten kendisini alamamaktadır.

Ancak insanlar kainatta yaratılan bu hayırlı şeyleri kendi iradeleriyle şerre çevirebilmektedirler.

Mesela ateşin yaratılması hayırdır. Ancak bir insan gidip elini ateşin içine sokarsa, ateş o insan hakkında şer olmuş olur. Halbuki Allah ateşi, insanlar onunla ihtiyaçlarını görebilsinler diye yaratmıştır. Ancak o insan kendi iradesiyle elini ateşe sokmuşsa artık Allah neden bu ateşi yaratmış, neden bu ateş benim elimi yaktı, Allah neden buna müsaade etti gibi bir iddiada bulunmaz. Çünkü Allah'ın kainatta koymuş olduğu kanunlar vardır. Ona riayet edersen menfaat elde edersin, riayet etmezsen zarar görürsün. Bu misaller çoğaltılabilir. İnsana gelince, Kur'an-ı Kerim'in ifadesi ile Allah insanları kendisine ibadet etsinler diye yaratmış ve kötülüklerden, fuhşiyattan, azgınlıklardan uzak durmasını emretmiş ve buna uymayanları şiddetli bir azabla cezalandıracağını buyurmuş ve yüz binden fazla peygamber göndererek insanları her hususta ikaz etmişlerdir.

Ancak vazifesini yapmayıp ve bu emirleri dinlemeyip hiçe sayan insanlar, elbette bu yapıklarının cezasını çekecektir.

Allah'ın bu dünyada kötülöklere direkt engel olmaması ise, imtihan dünyasında olmamızdandır. Bu dünya bir imtihan salonudur ve yanlış yapana da doğru yapanada mücade edilmiştir. Eğer yanlış yapanlara müdahale olsaydı bu imtihan salonunun bir anlamı olmazdı.

Sevap işleyenlerin başına güller saçılıysaydı ve günah işleyenlerin başına da dikenler atılıysaydı, artık bu dünya bir imtihan salonu olmaktan çıkacaktı.

Musibete uğrayan kişiye gelince, bu musibet netice itibariyle o insan hakkında rahmet olacaktır. Eğer günahları varsa onlara keffaret olacaktır. Günahı yoksa gelecekte işleyeceği günahlara keffaret olacaktır. Ayrıca başına gelen bu musibetler belkide onun Cennete gitmesine vesile olacaktır. Yani Allah o musibettede kuluna rahmetiyle muamele edecek, vereceği mükafatlar o musibeti hiçe indirecektir.

Bizler olayların içyüzünü bilemediğimiz için, zahiren kötü olan bir olayı hemen kötüye yorumlayıp neden bu böyle oldu, neden şöyle oldu diye itiraz etmekteyiz. Elbette bela ve musibet istenilmez. Ancak geldiği zamanda isyan değil sabredip şükretmek ve mükafatını düşünüp “kahrında hoş lutfunda hoş” diyebilmektir. Bu kulluğun üst mertebesidir.

Her musibet kahr değildir; her musibeti, her hastalığı yahut her felaketi mutlaka bir kahr tecellisi olarak görmemek lâzım.

Bir hadis-i şerifte de şöyle buyruluyor:

“Belâların en büyüğü peygamberlere, sonra evliyaya, sonra diğer has kullara gelir.” (bk. Münâvî, Feyzû'l-Kadîr, 1/519, no: 1056; el-Hâkim, el-Müstedrek, 3/343)

Belâ, denilince “musibetlerle imtihan olmayı” anlıyoruz. Ağır imtihanların neticeleri de büyüktür. Memur imtihanıyla, meselâ kaymakamlık imtihanında sorulan sorular elbette bir değil. Birincisi ikinciden ne kadar kolaysa, ikincinin sonucu da birinciden o kadar önemli.

Konuyla ilgili harika bir tespit:

“Kaderin her şeyi güzeldir, hayırdır. Ondan gelen şer de hayırdır. Çirkinlik de güzeldir.” (Sözler)

İnsan öncelikle kendi bedenini şöyle bir gözden geçirmeli. Her organını ayrı ayrı düşünmeli. Ve sormalı kendi kendine: Hangisinin yeri, şekli, büyüklüğü, vazifesi en güzel şekilde takdir edilmemiş? Sonra kendi ruh dünyasına intikâl etmeli ve aynı düşünceyi o âlem için de sürdürmeli: Hafıza mı gereksiz, hayal mi? Sevgi mi fazlalık, korku mu?

Beden bütün organlarıyla bir bütün teşkil ettiği ve ancak o zaman fayda sağladığı gibi, ruh da bütün duyguları, hissiyatı ve lâtifeleriyle bir bütün. O da ancak böylece netice verebiliyor. İnsan ruhundan, akıl ve hafızayı çekip alsanız hiçbir fonksiyon icra edemez olur. Endişe duygusunu alsanız tembelleşir; ne dünyasına çalışır ne âhiretine. Korkuyu çıkarsanız, hayatını koruyamaz hale gelir. Sevgi hissi taşıyorsa, hiç bir şeyden zevk alamaz.

İşte insanın, hem bedeni hem de ruhu en güzel ve en hikmetli bir şekilde tanzim edilmiş.

Buna “Bedihi kader” deniliyor. Aynı şekilde, insanın bir ömür boyu başından geçen hâdiseler de nizamlı ve intizamlı. Buna da “Mânevî kader”denilmekte. Bedihi kader, mânevî kaderden haber veriyor. Her ikisinin de her şeyi güzel... *Elbette ki, cüz'i iradeyle işlenen günahlar, isyanlar hariç.*

Mânevî kaderin irademiz dışındaki tecellileri karşısında, aciz bir kul olarak, ne yapacağımızı şaşırduğumuz, bocaladığımız zaman, hemen bedihî kadere ve ondaki sonsuz hikmetlere

nazar etmeliyiz. Meselâ, anne rahmindeki rahimane terbiyemizi hatırlamalıyız: O dönemde İlâhî hikmet ve rahmet bizi en güzel şekilde terbiye ediyordu ve biz olanların hiçbirinin farkında değildik.

Şimdi de aynı rahmetin başka cilveleriyle yaşıyoruz.

“Allah’a karşı hüsnüzan ibadettir.” (bk. *Ebû Nuaym, Hilyetü'l-Evliyâ, III/263*)

hadisinden dersimizi tam alarak, bizi o gün öylece besleyen, büyüten ve her şeyimizi en güzel şekilde tanzim eden Rabbimizin rahmetine itimat etmeliyiz. *Karşılaştığımız her hâdiseyi bir imtihan sorusu olarak değerlendirmeli ve nefsimizin hoşuna gitmeyen olaylarda da bir rahmet tecellisi aramalıyız.* İnsan sadece nefsini ölçü aldı mı yanılır. Bir gencin nefsi, okula gitmemek ve oyun oynamaktan yanadır. Ama akıl bunun karşısına çıkar. İstikbâldeki güzel makamları, yahut çekeceği sıkıntıları gösterir, onu oyundan vaz geçirir. *Demek ki, nefis için güzel olan, akıl için güzel olmuyor.*

Kalp ise apayrı bir âlem. O, iman ile nurlanırsa, her şeyi ve her hâdiseyi İlâhî isimlerin birer tecellisi olarak görür. “Allah’ın bütün isimleri güzel olduğu gibi, onların bütün cilveleri, bütün tecellileri de güzeldir.” gerçeğine ulaşır. Artık bu bahtiyar kul için, çirkinlik diye bir şey kalmaz ortada.

“Kahrın da hoş, lütfun da hoş.” diyenler, bu makama varmış bahtiyar insanlardır. Bu zatlar, “Allah onları sever, onlarda Allah’ı” sırrına ermişlerdir.

Nur Küllayâtı’nda, güzellik iki kısımda incelenir: “Bizzat güzel” ve “neticeleri itibariyle güzel” diye. Bu sınıflandırmaya bazı örnekler verebiliriz: Gündüz bizzat güzeldir, gecenin de kendine göre ayrı bir güzelliği vardır. Biri uyanıklığı, diğeri uyumayı andırır. İkisine de ihtiyacımız olduğu açık değil mi?

Öte yandan, meyve bizzat güzeldir, ilâç ise neticesi itibariyle güzel.

İnsanın muhatap olduğu hâdiseler de ya gece gibidir, yahut gündüz gibi. Sıhhat gündüzü andırır, hastalık ise geceyi. Hastalığın günahlara kefarete olduğu, insana âczini ders verdiği, kulluğunu ikaz ettiği, kalbini dünyadan kesip Rabbine çevirdiği düşünülürse, onun da, en az sıhhat kadar büyük bir nimet olduğu görülür. Sıhhat bedeninin bayramıdır, hastalık ise kalbe gıdadır.

“Gece ve gündüz” bu kâinatta aralıksız faaliyet gösteren “celal ve cema” tecellilerinin sadece bir halkası. Elektriğin eksi ve artı kutupları, gözün karası ve akı, kanın al ve akyuvarları gibi daha nice halkalar var. İç dünyamızda ve dış âlemde bu ikililerle kuşatılmışız ve her birinden ayrı faydalar ediniyoruz.

Konuyla yakından ilgili bir âyet-i kerimenin meâli şöyledir:

“Olur ki, siz bir şeyden hoşlanmazsınız, halbuki o, hakkınızda bir hayırdır. Ve olur ki, bir şeyi seversiniz, halbuki hakkınızda o bir şerdir.” (Bakara, 2/216)

Âyet-i kerime cihatla ilgili, ama hükmü umumî. Ve bu âyetle bir başka “ikili” nazarımıza veriliyor: Harp ve sulh. Sulh yani barış gündüz gibidir, herkesin hoşuna gider; harp ise geceyi andırır. Ama gerektiğinde harp etmeyenlerin istikbâlleri kararır, nesilleri daimi bir zulmete boğulur. Cihatta şehit olanlar ise bir anda velayet makamına çıkarlar ve kaybettikleri dünya hayatı onların bu yeni hayatları yanında gece gibi kalır.

Ölümden daha ileri bir musibet düşünülebilir mi? Âyet-i kerime, nefsin hoşlanmadığı bu olayın altında büyük hayırlar bulunduğunu haber vermekle, dünyanın diğer belaları, hastalıkları, felaketleri için bizlere büyük bir teselli vermiş olmuyor mu?

Bir hadis-i kutsî:

“Rahmetim gazabımı geçti.” (bk. *Aclunî, Keşfü'l-Hafâ, 1/448*)

Bu hadis-i kutsîye şöyle bir mânâ verilmiştir:

“Her musibetin altında Allah’ın nice rahmet cilveleri vardır ki, o musibetin verdiği elemeleri, acıları geçmiştir.”

Ebediyet yanında ömür bir an gibi de kalmıyor. Bu kısa hayatta başımıza gelen hastalıklar, belâlar, sıkıntılar ebedî hayatımız hakkında hayırlı oluyorsa, ne gam! Sonsuza göre yetmiş-seksen yılın ne hükmü var?!.. Bu dünyanın bütün fânî belâları ve sıkıntıları ebedî saadet yanında hiç hükmünde kalmıyor mu?

Ama, insanın nefsi, peşin zevkin tâlibidir; istikbâle nazar etmez. O saha, akıl ve kalbe aittir. Az önce de değindiğimiz gibi, her musibet mutlaka “kahır” değildir. Nefsimizin hoşuna gitmeyen ve fânî dünyamızı karartan olaylar: Ya İlâhî bir ikazdır, bizi yanlış yoldan geri çevirir. Veya, günahlarımıza kefarettir; acımızı bu dünyada çektirir, ebedî âleme bırakmaz. Yahut, insan kalbini geçici dünya hayatından, Allah’a ve âhirete çevirmeye bir vasıta. Öte yandan, musibetler insan için sabır imtihanıdır; bu imtihanı kazanmanın mükâfatı ise çok büyüktür.

Son olarak, bunlar İlâhî bir tokat, bir kahrıdır. Umumî musibetlerde bunların hepsinin de hissesi olabilir. Bir grup için kahr, bir başkası için ikaz, bir diğeri için günahlara kefarettir... Münferit belâlarda ise, bize göre en selâmetli yol, şu olsa gerek:

Musibet kendi başımıza gelmişse, nefsimizi suçlayalım; onu tövbeye sevk edelim. Başkalarına gelen belâ ve âfetleri ise onların terakkilerine vesile bilelim. Böylece hem nefis terbiyesinde yol kat etmiş, hem de başkaları hakkında kötü düşünmekten kurtulmuş oluruz.

Allah çocukların tecavüze uğramasına neden izin veriyor?

Cevap 1:

Allah insanları imtihan etmek üzere yaratmıştır. Bu imtihanın adalet anlayışına uygun olması için, imtihana tabi tuttuğu herkese iyi ile kötüyü fark edecek bir akıl, istediğini yapabilecek bir özgür irade vermiştir. Delilerin, çocukların ve iradesi dışında zorlanarak bir kötülüğü yapan kimselerin sorumlu tutulmamasının anlamı da budur.

Eğer Allah adam öldürmek isteyen elinden tutup engellese, bir kız çocuğuna tecavüz edip öldüren kimseye mani olsa, ortada imtihan diye bir şey kalmaz. O zaman imtihanı kaybedecek kimse kalmaz. Bu durumda imtihanın bir anlamı kalmaz.

Bu sebeple, ortada akli başında insanların özgür iradeleriyle yaptıkları kötülüklerin faturasını Allah’a çıkarmak yerden göğe bir haksızlık ve adaletsizliktir.

Adalet demek, aynı zamanda her şeyi dengede tutmak demektir. Evrenin milyarlarca bölümü, ünitesi, sisteminin harika bir düzen içinde, harika bir dengede varlıklarını sürdürmekte olduklarına göre, ortada Allah’ın sonsuz bir adaleti vardır.

Ayrıca, Hz. Âdem’den beri bir çok zalimi tokatlayan bir adaletin, bir çok masumu kurtaran bir merhametin varlığını gösteren binlerce olay tarihçe sabittir. Ancak bu dünyadaki imtihan sebebiyle ve bu dünyanın adaletin tamamen tecellisine kabiliyeti olmadığı için, bunun başka bir yerde tecelli etmesi gerekir.

Bu sebeple, haşrin varlığına en büyük delillerden biri olan Allah’ın adaletine saldırmak, pek yakında bizi de yakalayacak olan ölümden sonra o adaletin peçesinden kimse bizi

kurtaramaz.

Haksızlığa uğrayanlara cennet gibi bir mükâfatın verilmesi bile onlar için bir bir huzur temin etmez manasına gelen itiraz ise ne ilmen ne aklen kabul edilen bir şey değildir.

Çünkü bugün haksızlığa uğrayan yüzlerce insan tıbbi bir terapi sonucunda iyileşiyorlar.

Keza, bilerek veya bilmeyerek bir kimsenin sakat kalmasına sebep olan insanlar tarafından maddi bazı imkanlar sağlanmak suretiyle bir derece onların huzuruna katkı sağlandığı kabul edilmektedir.

Şimdi hiçbir yönüyle kıyaslanamaz bir farkla ebedi bir cennet hayatını vermek, her türlü manevi yarayı iyileştirecektir. Bir saat içinde işkence yapılarak zalimce öldürülmesine mukabil, milyarlar sene en mutlu bir hayatı temin etmek, ölümsüz bir yerde sonsuza dek sürecek bir mutluluk temin etmek, şüphesiz bütün dünyadaki sıkıntıları unutturacak bir mükâfattır.

Kaldı ki, her şeye gücü yeten Allah cennete koyduğu insanlardan sıkıntı verecek bütün hatıraları silebilecektir. Bütün yaraları tedavi edebilecektir. Huzurun yeri olan cennette huzursuzluk unsurlarına asla yer vermeyecektir. Bu konuda bir çok ayet ve hadis vardır.

Cevap 2:

İmtihan geniş bir yelpazede sürmektedir. Bazen doğrudan kişi imtihana tabi tutulur ve ona göre başına bazı şeyler gelir. Bazen de başkasının imtihanından dolayı o da o imtihanın içinde bir figür olarak yer alır.

– Örneğin, bir adam bir adamı öldürse, buradaki imtihan yalnız katil olan adama yöneliktir. Çünkü öldürülen maktulün imtihanı diye bir şey söz konusu olamaz.

Bunun gibi, küçük yaşta, daha sorumluluk çağına gelmemiş bir kızın tecavüze uğraması onun imtihanı değil, müteceviz olan o şerefsiz kimsenin imtihanıdır.

– Önemle vurgulanması gereken bir hakikat da şudur ki: hiç bir günah bizzat Allah tarafından imtihana konu edilmez. Çünkü Allah, küfre razı olmadığı gibi, günahların işlenmesine de razı değildir.

“Eğer inkâr edecek olursanız bilin ki Allah sizden müstağnidir, hiç kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, ama kullarının küfre / inkâra sapmalarına razı olmaz.” (Zümer, 39/7)

mealindeki ayet ve benzerlerinde bu gerçeğe işaret edilmiştir.

Peki imtihan nasıl olur?

İmtihan iyi insanlarla kötü insanları birbirinden ayırt etmek için yapılır. Bu sebeple, imtihanın eşit şartlarda adil bir şekilde cereyan etmesi için, imtihana tabi tutulan bütün insanlara akıl ve özgür bir irade verilmiştir. Bu özgür iradenin kullanılması insanın kendi sorumluluğundadır. Ancak imtihanın olabilmesi için onun olumlu ve olumsuz yanlarının olması gerekir. Çünkü kazananların yanında kazanmayanlarında olması gerekir. Bunun için Allah, örneğin konumuzda olduğu gibi, insanlarda şehvet duygusunu yaratmış ve onlara “sakın gayr-ı meşru yolda bunu kullanmayın” diye emretmiştir. İmtihanın malzemesi: şehvet duygusu ve karşı cinslerin varlığıdır. Gayr-ı meşru bir şekilde bu şehveti tatmin etmek ise, bu imtihanın bir sonucudur.

Bu sebeple, diyebiliriz ki, bir küçük kıza tecavüz etmek imtihan değildir. İmtihanın malzemesi olan şehvet duygusunu yanlış kullanan bir kimsenin elde ettiği olumsuz imtihan sonucudur.

– Tabii ki bu konuda erkek için söz konusu olan bu “şehvet imtihanı”olumsuzlukla sonuçlanmış ve o adam imtihanı kaybetmiştir. Ancak, bu imtihanın olumsuz yan etkilerinden o kız çocuk da etkilenmiş olabilir ve hayatında bazı zihinsel sıkıntılar çekebilir. Fakat, o da şunu düşünmelidir ki, rızası dışında başına gelen hiç bir günden dolayı

kendisi sorumlu değildir. Ve başkasının kaybettiği bu imtihanın yan etkilerinden dolayı kendisine sevaplar yazılır. Belki bu olumsuzluk hayatının geri kalan kısmında daha dikkatli olmasını ve bazı günahlardan daha fazla uzak durmaya gayret etmesini sağlar. Bu da onu “bazı şerlerde hayır var” düsturuna mazhar eder.

– Bu incelikler bilinmediği için *-örneğin-* küçük bir kıza yapılan tecavüz, o çocuğun bir imtihanı gibi algılama yanlışına düşülmektedir. Bu defa: “*Küçük bir çocuğun ne suçu var, ne diye imtihana tutulmuş?*” gibi altından çıkılmaz sorulara zemin hazırlanır. Oysa bizim söylediğimiz hakikat anlaşılırsa, bu gibi olumsuz sorular zihnimizde yer etmez, olanlar da gider.

Allah insanların aklıktan ölmesine neden izin veriyor?

Öncelikle şunu ifade edelim ki, her yapılan hataya engel olunsaydı, bu dünyanın imtihan salonu olmasına aykırı olurdu. Kimse günah işleyemez ve hata edemezdi. O zaman mükafat ve cezadan da söz edilemezdi.

Bu konu çok karmaşık ve çok kompleks bir konuma sahip olduğu için “*iki kere iki dört eder*” türden matematiksel bir formülle açıklanacak bir husus değildir. Bununla beraber, konunun anlaşılmasına yardımcı olacak bazı noktaları maddeler hâlinde özetlemeye çalışacağız.

– Bu gibi sosyal içerikli konuların tahlili yapılırken genellikle -ister istemez- sübjektif kriterler ön plana çıkar. Sübjektif değerlendirmeler ise, kişilerin inanç dünyalarıyla yakından ilintilidir. Hüzünle dolu bir adamın dünyayı bir matemhane, sevinçten uçan bir kimsenin dünyayı bir düşün salonu olarak tasavvur etmesi anlaşılabilir bir algılamadır.

Bunun gibi, Allah’ı tanımayan veya yanlış tanıyan bir kimsenin insanlık camiasını bir zulümler diyarı, bir haksızlıklar yurdu, bir istihkam değil intikam taburu gibi tasavvur etmesi, dişi keskin *-insan kılıklı-* sırtlanların dişsiz olanları parçaladığı *-hayvanî özgürlüklerin olduğu-* vahşi bir ormanlık olarak görmesi; buna mukabil, evrenin Adil, Hakîm, Alîm, Kadîr bir yaratıcısının olduğuna iman eden bir kimsenin dünyayı ciddi bir imtihan salonu, hiç bir kimseye zerre kadar haksızlığın yapılmadığı bir müsabaka meydanı, şekli ne olursa olsun *-yarışın adalet unsurunu bozan-* herhangi sinsi bir hilenin, bir haksızlığın, bir şikenin cezasız kalmayacağı bir adalet sarayının koridoru olarak tasavvur etmesi de anlaşılabilir bir algılamadır.

Demek ki inanç dünyası veya inançsızlık dünyası, dünyanın rengini değiştiren bir iksirdir.

“Kimin için Allah varsa, onun için her şey vardır, her yer yarar. Kimin için Allah yoksa, onun için her şey yoktur, her şey kalbe bardır / yüküdür.”

Keza, kimin için Allah varsa, her şey güzeldir, her yer güzeldir, Çünkü Mevlamız ne yaparsa güzel yapar. Kimin için Allah yoksa, onun dünyası çirkindir, her şey çirkindir, her yer zehir zemberektir.

– Ahirete endekli olarak dünyaya bakmayanların Afrikası da dünyası da zalimlerin kahkahalarıyla, mazlumların iniltileriyle, gaddarların şaşaalalarıyla, mağdurların sefaletiyle dopdoludur. Ahirete iman edenlerin Afrikası da, dünyası da, zalimlerin gülmelerini ağlamaya çeviren, izzetlerini rezillige dönüştüren; buna mukabil, mazlumların ağlamalarını gülmelere çeviren, iniltilerini kahkahalarla sevinç göz yaşlarına dönüştüren bir adalet ve

mükâfat, bir ceza ve nedamet diyarına açılmış bir kapı olarak tasavvur eder.

O halde her şeyden önce Allah'a ve ahirete sağlam bir iman şarttır. Bütün kâinatın sonsuz rahmet, şefkat, adalet, hikmet, ihsan, ikramına şahit olduğu Allah'ın bazı kullarına - haşa- zulmettiğini düşünmek, iflah olmaz cehaletin ıslah olmaz ürünüdür.

– Bediüzzaman Hazretlerinin ifade ettiği gibi, rızık iki kısımdır:

Birincisi, Allah'ın taahhüt ettiği rızıktır. Bu rızık, Allah'ın -canlıların taşıdığı- hayatın bir hakkı ve hukuku olarak değerlendirdiği ve bu sebeple de hayatta oldukları sürece kendilerine ulaştıracağına dair söz verdiği bir rızıktır.

Her canlı hayatta olduğu sürece bu rızık bulacaktır. Allah, bu taahhüdünü yerine getirmek için, dışarıdan gelen rızık kapısının –*sebepler dairesi bakımından*– kapanması durumunda, sahibine ulaştırılması hikmetiyle, iç yağlar (glikoz) suretinde depo ederek stoklar oluşturmuştur.

Genellikle, bu iç yağlar yetmiş günden fazla devam edebilir ve bu iç stoklar tükenmeden, canlıların aldıkları rızık konusundaki alışkanlıklarını bırakmaktan ileri gelen bir dengesizlik sonucu ölürlür. Bu rızık çeşidi, yalnız biyolojik hayatın devam etmesini sağlayan asgari bir zaruret miktarıdır.

İkinci rızık çeşidi ise, zorunlu biyolojik ihtiyacın dışında kalan, asgari hayat standartlarının üzerinde seyreden bir gıdalanma formülü, bir beslenme şeklidir. Bunun çok farklı dereceleri vardır. Ve bu İlahî taahhüt altında değildir. Bunun garantisi yoktur.

Bir de insanların suistimalleri söz konusudur. Zalimlerin mazlumların hakkını gasp etmeleri hususu, bizim çağımızın en çok şahit olduğu ve tanıdık olduğu bir konudur. (*bk. Lem'alar, On İkinci Lem'a*).

– Şunu da unutmamak gerekir ki, vukuat hakikattir, ihtimaller hayalattir. Hayallerin - gerçeklik zemininde yeşerme imkânı bulamayan- hadsiz sualleri vardır. Mesela;

“Neden Türkiye Afrika'da olmadı? Neden ben de Paris'te doğmadım? Neden peygamber olmadım? Neden Kayseri'de de limanı olan bir deniz yaratılmadı? Neden? Neden? Neden?”

Bu tür hayallerin süslediği tasavvurların bir hakikati olmadığı gibi, mevcut evrenin ontolojik ve sosyolojik hikmetlerinin bilinmemesinden kaynaklanan birer heva ve hevesten ibarettir. Yüzlerce fen ve sosyal bilim dalının ortaya koyduğu gerçekler gösteriyor ki, gerek kainat nizamını düzenleyen tekvinî -ilahî- kozmik kanunlar ve gerek insanlık camiasının -fert ve toplum olarak- hayatlarını dizayn eden teşrîî -dinî- Kur'anî prensiplerin her tarafı hikmetlerle doludur.

– Afrika ve benzeri kıtıktan açlık çeken ülkelerin bu duruma neden düştüklerini kesin olarak söyleme imkânımız yoktur. Çünkü, sebep bir değil, pek çoktur. Emperyalistlerin gaspları, zulümleri, yerli bazı yöneticiler ve bazı zenginlerin zulümleri de bu sebeplerden bazılarıdır. Şüphesiz insanların zulüm yaptığı aynı yerde Allah adalet eder. Zalimlerin yaptığı zulmün faturasını Yüce Yaratıcıya kesmek yerden göğe haksızlıktır ve büyük bir dinî risk taşımaktadır.

– Şeytanın en büyük tuzağı, insanın altından çıkamadığı fakirlik gibi bazı meseleleri ikide bir önüne sürer ve onun imanını çalmaya çalışır. Âdeta, kişinin sahip olduğu iman sarayının açık olan 99 kapısını bir tarafa bırakıp, kapalı olan bir kapının yanına götürür ve “İşte kapısı kapalıdır bu sarayın, demek ki içi boştur... İçine girilmez.. Yoksa böyle kapalı olur muydu?” diyerek bir vesvese kapsını açar. Halbuki, bir sarayın bir tek kapısı açık olsa, o sarayın içinin dolu olduğuna, oranın oturulacak bir yer olduğuna kanaat getirmek gerekir. Bunun gibi, bizim Kur'an'ın Allah kelamı olduğuna, Allah'ın bir olduğuna dair onlarca kesin delil elimizde olduğu hâlde, şeytan bunları göz ardı ettirip, bizim mahiyetini bilmediğimiz

bazı afakî sorunlara götürür, haydi çözümler... Onunla hak yoldan saptırmaya gayret eder...

– Bu sebeple, içinde bulunduğumuz din imtihanını başarıyla bitirmek için, mahiyetlerini ve hikmetlerini bilmediğimiz olaylara, realitelere yoğunlaşmak yerine, iman ettiğimiz Allah'ı daha fazla tanımaya gayret etmeliyiz.

Bu cümleden olarak, Allah'ın yaptığı her şeyin âdil olduğuna, hikmetli olduğuna dair bilgilerimizi pekiştirmemiz gerekir. Çünkü, bu yol bizim için en kısa kurtuluş yoludur. Madem Kur'an Allah'ın hak sözüdür, madem Kur'an Allah'ın asla haksızlık etmeyeceğini söylemektedir, öyleyse mevcut haksızlıkların faturasını Allah'a kesmenin doğru olmadığına inanacağız...

Bela ve musibetlerden korunmak için ne yapabiliriz?

Bela ve musibetlerden korunmak için Peygamberimiz (asm) sadaka vermemizi tavsiye etmektedir. Ayrıca müminin başına gelen sıkıntıların bir sebebi de işlediği günahlardır. Çünkü Allah Teala müminin günahlarını bu dünyadaki musibetlerle temizler ki ahirette hesabı kolay olsun. Bu bakımdan günahlara girmemek de musibetlerin gelmemesine vesiledir. Ayrıca dua etmek de insanı musibetlerden korur.

İnsanın başına gelen musibetler günahların affına vesile olduğu için bir nevi rahmettir. Musibet geldiği zaman sabredip şükretmek kulluğun gereğidir.

Her musibet kahır değildir; her musibeti, her hastalığı yahut her felaketi mutlaka bir kahır tecellisi olarak görmemek lâzım.

Bir hadis-i şerifte de şöyle buyruluyor:

“Belâların en büyüğü peygamberlere, sonra evliyaya, sonra diğer has kullara gelir.”

Belâ, denilince “musibetlerle imtihan olmayı” anlıyoruz. Ağır imtihanların neticeleri de büyüktür. Memur imtihanıyla, meselâ kaymakamlık imtihanında sorulan sorular elbette bir değil. Birincisi ikinciden ne kadar kolaysa, ikincinin sonucu da birinciden o kadar önemli.

Konuyla ilgili harika bir tespit:

“Kaderin her şeyi güzeldir, hayırdır. Ondan gelen şer de hayırdır. Çirkinlik de güzeldir.”

(Sözler)

İnsan öncelikle kendi bedenini şöyle bir gözden geçirmeli. Her organını ayrı ayrı düşünmeli. Ve sormalı kendi kendine: *Hangisinin yeri, şekli, büyüklüğü, vazifesi en güzel şekilde takdir edilmemiş?* Sonra kendi ruh dünyasına intikâl etmeli ve aynı düşünceyi o âlem için de sürdürmeli: Hafıza mı gereksiz, hayal mi? Sevgi mi fazlalık, korku mu?

Beden bütün organlarıyla bir bütün teşkil ettiği ve ancak o zaman fayda sağladığı gibi, ruh da bütün duyguları, hissiyatı ve lâtifeleriyle bir bütün. O da ancak böylece netice verebiliyor. İnsan ruhundan, akıl ve hafızayı çekip alsanız hiçbir fonksiyon icra edemez olur. Endişe duygusunu alsanız tembelleşir; ne dünyasına çalışır ne âhiretine. Korkuyu çıkarsanız, hayatını koruyamaz hale gelir. Sevgi hissi taşımazsa, hiç bir şeyden zevk alamaz.

İşte insanın, hem bedeni hem de ruhu en güzel ve en hikmetli bir şekilde tanzim edilmiş. Buna “bedihi kader” deniliyor. Aynı şekilde, insanın bir ömür boyu başından geçen hâdiseler de nizamlı ve intizamlı. Buna da “mânevî kader” denilmekte. Bedihi kader,

mânevî kaderden haber veriyor. Her ikisinin de her şeyi güzel... Elbette ki, cüz'i iradeyle işlenen günahlar, isyanlar hariç.

Mânevî kaderin irademiz dışındaki tecellileri karşısında, aciz bir kul olarak, ne yapacağımızı şaşırduğumuz, bocaladığımız zaman, hemen bedihî kadere ve ondaki sonsuz hikmetlere nazar etmeliyiz. Meselâ, anne rahmindeki rahimane terbiyemizi hatırlamalıyız: O dönemde İlâhî hikmet ve rahmet bizi en güzel şekilde terbiye ediyordu ve biz olanların hiçbirinin farkında değildik.

Şimdi de aynı rahmetin başka cilveleriyle yaşıyoruz.

“Allah’a karşı hüsn-ü zan ibadettir.” hadisinden dersimizi tam alarak, bizi o gün öylece besleyen, büyüten ve her şeyimizi en güzel şekilde tanzim eden Rabbimizin rahmetine itimat etmeliyiz. Karşılaştığımız her hâdiseyi bir imtihan sorusu olarak değerlendirmeli ve nefsimizin hoşuna gitmeyen olaylarda da bir rahmet tecellisi aramalıyız. İnsan sadece nefsin ölçü aldı mı yanılır. Bir gencin nefsi, okula gitmemek ve oyun oynamaktan yanadır. Ama akıl bunun karşısına çıkar. İstikbâldeki güzel makamları, yahut çekeceği sıkıntıları gösterir, onu oyundan vaz geçirir. Demek ki, nefis için güzel olan, akıl için güzel olmuyor. Kalp ise apayrı bir âlem. O, iman ile nurlanırsa, her şeyi ve her hâdiseyi İlâhî isimlerin birer tecellisi olarak görür. “Allah’ın bütün isimleri güzel olduğu gibi, onların bütün cilveleri, bütün tecellileri de güzeldir.” gerçeğine ulaşır. Artık bu bahtiyar kul için, çirkinlik diye bir şey kalmaz ortada.

“Kahrın da hoş, lütfun da hoş.” diyenler, bu makama varmış bahtiyar insanlardır. Bu zatlar, “Allah onları sever, onlarda Allah’ı” sırrına ermişlerdir.

•••

Nur Küllayâtında, güzellik iki kısımda incelenir: “Bizzat güzel” ve “neticeleri itibariyle güzel” diye. Bu sınıflandırmaya bazı örnekler verebiliriz: Gündüz bizzat güzeldir, gecenin de kendine göre ayrı bir güzelliği vardır. Biri uyanıklığı, diğeri uyumayı andırır. İkisine de ihtiyacımız olduğu açık değil mi?

Öte yandan, meyve bizzat güzeldir, ilâç ise neticesi itibariyle güzel.

İnsanın muhatap olduğu hâdiseler de ya gece gibidir, yahut gündüz gibi. Sıhhat gündüzü andırır, hastalık ise geceyi. Hastalığın günahlara kefaret olduğu, insana âczini ders verdiği, kulluğunu ikaz ettiği, kalbini dünyadan kesip Rabbine çevirdiği düşünülürse, onun da, en az sıhhat kadar büyük bir nimet olduğu görülür. Sıhhat bedeninin bayramıdır, hastalık ise kalbe gıdadır.

“Gece ve gündüz” bu kâinatta aralıksız faaliyet gösteren “celal ve cema” tecellilerinin sadece bir halkası. Elektriğin eksi ve artı kutupları, gözün karası ve akı, kanın al ve akyuvarları gibi daha nice halkalar var. İç dünyamızda ve dış âlemde bu ikililerle kuşatılmışız ve her birinden ayrı faydalar ediniyoruz.

Konuyla yakından ilgili bir âyet-i kerimenin meâli şöyledir:

“Olur ki, siz bir şeyden hoşlanmazsınız, halbuki o, hakkınızda bir hayırdır. Ve olur ki, bir şeyi seversiniz, halbuki hakkınızda o bir şerdir.” (Bakara, 2/216)

Âyet-i kerime cihatla ilgili, ama hükmü umumî. Ve bu âyetle bir başka “ikili” nazarımıza veriliyor: Harp ve sulh. Sulh yani barış gündüz gibidir, herkesin hoşuna gider; harp ise geceyi andırır. Ama gerektiğinde harp etmeyenlerin istikbâlleri kararır, nesilleri daimi bir zulmete boğulur. Cihatta şehit olanlar ise bir anda velayet makamına çıkarlar ve kaybettikleri dünya hayatı onların bu yeni hayatları yanında gece gibi kalır.

Ölümden daha ileri bir musibet düşünülebilir mi? Âyet-i kerime, nefsin hoşlanmadığı bu olayın altında büyük hayırlar bulunduğunu haber vermekle, dünyanın diğer belaları,

hastalıkları, felaketleri için bizlere büyük bir teselli vermiş olmuyor mu?

Bir hadis-i kutsî: “Rahmetim gazabımı geçti.”

Bu hadis-i kutsîye şöyle bir mânâ verilmiştir: *“Her musibetin altında Allah’ın nice rahmet cilveleri vardır ki, o musibetin verdiği elemeleri, acıları geçmiştir.”*

Ebediyet yanında ömür bir an gibi de kalmıyor. Bu kısa hayatta başımıza gelen hastalıklar, belâlar, sıkıntılar ebedî hayatımız hakkında hayırlı oluyorsa, ne gam! Sonsuza göre yetmiş-seksen yılın ne hükmü var?!.. Bu dünyanın bütün fânî belâları ve sıkıntıları ebedî saadet yanında hiç hükmünde kalmıyor mu?

Ama, insanın nefsi, peşin zevkin tâlibidir; istikbâle nazar etmez. O saha, akıl ve kalbe aittir. Az önce de değindiğimiz gibi, her musibet mutlaka “kahır” değildir. Nefsimizin hoşuna gitmeyen ve fânî dünyamızı karartan olaylar: Ya İlâhî bir ikazdır, bizi yanlış yoldan geri çevirir. Veya, günahlarımıza kefarettir; acımızı bu dünyada çektirir, ebedî âleme bırakmaz. Yahut, insan kalbini geçici dünya hayatından, Allah’a ve âhirete çevirmeye bir vasıtaadır. Öte yandan, musibetler insan için sabır imtihanıdır; bu imtihanı kazanmanın mükâfatı ise çok büyüktür.

Son olarak, bunlar İlâhî bir tokat, bir kahırdır. Umumî musibetlerde bunların hepsinin de hissesi olabilir. Bir grup için kahır, bir başkası için ikaz, bir diğeri için günahlara kefarettir... Münferit belâlarda ise, bize göre en selâmetli yol, şu olsa gerek: Musibet kendi başımıza gelmişse, nefsimizi suçlayalım; onu tövbeye sevk edelim. Başkalarına gelen belâ ve âfetleri ise onların terakkilerine vesile bilelim. Böylece hem nefis terbiyesinde yol kat etmiş, hem de başkaları hakkında kötü düşünmekten kurtulmuş oluruz.

Kelime gurupları: allah adaletli ise bu zulüm ve haksizlik niye allah zulme uğrayanların dışında allah zulme neden izin veriyor allah neden masum insanlara zulüm yapılmasına izin veriyor allah kuluna zulmetmez allah kimseye zulmetmez allah varsa neden zulüm var allah zulmü sevmez